

nu også tager os tid til at få den forsøgsordning, der kører nu, gjort færdig, så vi får et rigtig godt grundlag at arbejde videre på.

Men mens det sker, skal vi jo forholde os til Dansk Folkepartis beslutningsforslag, og selv om jeg nu kan forstå på debatten, at det kan være, at forslaget er formuleret således, at jeg har misforstået det, vil jeg alligevel tage udgangspunkt i det, der står i beslutningsforslaget. Det er jeg jo nærmest nødt til, for det er det forslag, vi behandler i dag, og ikke et andet. Og i forhold til B 20 kan vi ikke støtte det, og det kan vi ikke af flere grunde.

Den ene er, at man jo skriver på forslagets forside, at det her gælder alle forældre til handicappede børn. Der er ikke nogen diagnosebegrænsning, der er ikke nogen begrænsninger i øvrigt på det punkt, der er ikke på forsiden noget krav om nogen form for visitation, og derfor kan vi ikke læse beslutningsforslaget på anden måde, end at der er fri adgang til kommunekassen, hvis man har et handicappet barn.

Kl. 17.45

Det kan godt være, at det så er en misforståelse, men det er sådan, forslaget er formuleret, og det kan vi selvfølgelig ikke støtte fra konservativ side. Vi er nødt til at have nogle visiteringer, vi er nødt til at have nogle kriterier, hvorefter det foregår, vi er nødt til at have noget faglig kvalitet, og vi er også nødt til at have noget sikkerhed.

Derfor synes jeg, at i stedet for at dvæle ved, hvorvidt B 20 er formuleret på den ene eller den anden måde, om det kan misforstås eller ej, er det vigtigt at holde fast i det, som socialministeren har sagt i dag, nemlig at socialministeren nu har iværksat et udvalgsarbejde, der netop kommer til at se på, om ikke vi kunne få nogle flere valgmuligheder, altså, at forældre til handicappede børn med hjerneskade får nogle flere valgmuligheder, således at man kan finde den bedste metode, den bedste løsning for det pågældende barn og de pågældende forældre, at man altså i et samarbejde lukker op for nogle flere muligheder.

Der skal selvfølgelig være krav om visitation. Det er der er slet ingen tvivl om at der skal være. Der skal også være krav om støtte- og hjælpefunktioner, der skal være krav om kvalitet og sikkerhed i behandlingen, og der skal selvfølgelig være et kommunalt tilsyn med den behandling, der bliver givet, uanset hvor behandlingen bliver givet henne.

Det, man kunne forestille sig, var, at man lukkede op for nogle flere valgmuligheder, f.eks. at man som forælder til et hjerneskadede barn kan vælge enten et offentligt tilbud eller et alternativt tilbud, som f.eks. kunne være en privat leverandør eller en hjemmetræningsordning, hvor man med hjælp fra forældre og pårørende og andre, som vil gå ind i arbejdet, men også sammen med fagligt personale, sørger for at give den træning og hjælp i hjemmet, som barnet har behov for. Vi synes, det er utrolig positivt og godt, at ministeren her lægger op til det.

Så uanset B 20's konkrete formulering er vi helt overbeviste om, at vi med ministerens løfte her i dag går en lys fremtid i møde på det her punkt. Det betyder, at vi også kan komme til at skabe nogle bedre muligheder, nogle flere muligheder, større valgmulighed, samtidig med at forsøgsordningen kører videre, og det er vi meget tilfredse med. Derfor ser vi frem til det udspil, ministeren kommer med.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Og den næste er hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

Jeg er rent ud sagt rigtig glad for de meldinger, der kommer fra talerstolen i dag. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi var med til at tage initiativ til B 118 for et år siden og var rigtig, rigtig kede af, at vi ikke kunne få det forslag igennem dengang. Ministeren var hverken til at hugge eller stikke i på det tidspunkt, og Dansk Folkeparti ønskede ikke at støtte det af grunde, jeg aldrig helt har forstået.

Men lad historien ligge. Nu ligger der et forslag, der viser, at Dansk Folkeparti gerne vil være med til noget på det her område, og der er kommet tilkendegivelser fra ministeren, der også viser, at hun gerne vil være med til noget. Det er godt, og det er det, fordi det er helt uholdbart, at vi har en situation, hvor nogle kommuner tillader en forsøgsordning, mens andre ikke gør det, sådan at forældrenes retskrav afhænger af, hvilken kommune de bor i.

Det er det også, fordi jeg personligt er hundrede procent overbevist om, at for mange børn er der meget at hente ved at kunne komme hjem og få hel eller delvis træning hjemme, eventuelt kombineret med offentlig træning, og fordi der ikke er tvivl om, at mange forældre har oplevet, at det offentlige har været en modspiller i stedet for en medspiller i den meget svære situation,